

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **A. G.**, *zastúpenej advokátom JUDr. I. J.*, proti žalovaným: **1) I. P. P.**, **2) N. I. P.**, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na základe žaloby, konajúc o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č.k. 2 S 18/2006-53 zo dňa 17. apríla 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 2 S 18/2006-53 zo dňa 17. apríla 2007 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým uznesením č.k. 2 S 18/2006-53 zo dňa 17. apríla 2007 zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Dôvodom zastavenia konania v zmysle ustanovenia § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku bol neodstrániteľný nedostatok podmienky konania - neúplná žaloba, ktorá neobsahovala náležitosti podľa ustanovenia § 249 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. V petite žaloby sa žalobkyňa domáhala určenia, že jej odvolanie žalovaným v prvom rade z funkcie 2.11 – práca, inšpekcia práce, sociálne veci a rodina na základe rozhodnutia sp. zn. OČ: 14/2005 zo dňa 21. decembra 2005 je neplatné a ďalej určenia, že rozhodnutie žalovaného v druhom rade označené ako oneskorene podané odvolanie – oznámenie sp. zn. GIP/2006/019 zo dňa 20. februára 2006, je neplatné. Podľa názoru krajského súdu v správnom súdnictve o takomto petite súd nemôže konať a ani vydať navrhované rozhodnutie. Medzi konaním o určenie neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku pred okresným súdom a konaním o žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu pred krajským súdom v zmysle ustanovenia § 144 zákona č. 312/2001 Z.z. v spojení s § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku je rozdiel.

V konaní o preskúmanie právoplatného rozhodnutia správneho orgánu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku môže súd konať a rozhodnúť iba spôsobom ustanoveným v § 250j ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa bola v konaní zastúpená advokátom, a preto súd nebol povinný nad rámec svojej poučovacej povinnosti usmerňovať ju, akým spôsobom má v konaní uplatňovať svoj nárok (§ 5 ods. 1, ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhla toto uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, alebo uznesenie krajského súdu zmeniť a rozhodnutie žalovaného v druhom rade zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Podľa jej názoru krajský súd vychádzal z nedostatočne zisteného skutočného stavu, vyvodil nesprávny právny záver, k rozhodnutiu ho viedli predčasné a neúplné závery. Žalobu podala na vecne a miestne príslušnom Okresnom súde Prešov, ktorý vec o náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie a vec o neplatnosť z nepreskúmateľných dôvodov postúpil na rozhodnutie Krajskému súdu v Prešove. V predmetnej právnej veci nebola podávaná žaloba o preskúmanie rozhodnutí v rámci správneho súdnictva a nie je jasné, aké úvahy prvostupňový súd viedli k tomu, že ide o preskúmanie rozhodnutia. Povinnosťou krajského súdu pri postúpení veci z okresného súdu bolo oznámiť žalobkyni a jej právnenému zástupcovi, akému senátu bola vec pridelená, upozorniť ho na procesnú zmenu vo vzťahu k preskúmaniu súdom a následnú úpravu žaloby. Ak tak súd neurobil, boli tým porušené práva žalobkyne na spravodlivý proces v súdnom konaní. Pokiaľ súd postúpi vec inému súdu, hoci pre takéto postúpenie neboli splnené podmienky, poruší tým ústavné právo zakotvené v čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Žalobkyňa v odvolaní poukázala na ustanovenie § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého sa každý úkon posudzuje podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. Každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, t.j. podľa toho ako bol navonok prejavovaný a nie podľa toho, ako bol upravený petit. Ani podstatný omyl účastníka medzi tým, čo procesným úkonom prejavil, a tým, čo procesným úkonom prejavovať chcel, nemá na účinnosť procesného úkonu žiaden vplyv. Poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúce sa práva na spravodlivý proces (napríklad II. ÚS 44/03, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Súčasťou práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Účastník konania, ktorému bolo doručené nepreskúmateľné rozhodnutie, nemá možnosť, ak s takým rozhodnutím nie je spokojný, efektívne využiť svoje procesné právo na napadnutie rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaním a odôvodniť ho v zmysle ustanovenia § 205 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo dôvody, ktorým sa nedá porozumieť, v takom prípade účastník konania objektívne nemá možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia a ani kvalifikovane rozhodnúť.

Žalovaný v prvom rade vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že s účinnosťou od 1. januára 2006 došlo k zmene systemizácie služobného úradu I. P. P. – k zníženiu štátnozamestnaneckých miest z celkového počtu 44 štátnozamestnaneckých miest na 33 štátnozamestnaneckých miest. Na základe toho bol so žalobkyňou ukončený štátnozamestnanecký pomer rozhodnutím č. OČ.14/ 2005 zo dňa 21. decembra 2005, ktoré žalobkyňa prevzala dňa 27. decembra 2005. Služobný úrad nedisponoval k 1. januáru 2006 žiadnym voľným štátnozamestnaneckým miestom, a preto ho nemohol žalobkyni ani ponúknuť. Zákon o štátnej službe v žiadnom ustanovení neupravuje povinnosť služobného úradu pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu zníženia štátnozamestnaneckých miest v systemizácii uprednostniť

zamestnanca jeho následným preradením do verejnej služby. K doručovaniu uviedol, že si splnil povinnosť uvedenú v ustanovení § 141 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o štátnej službe) a doručil písomnosť žalobkyni do vlastných rúk na poslednú jej známu adresu. Z podacieho lístka jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie I. P. P. č. 14/2005 bolo dané na poštovú prepravu dňa 23. decembra 2005 ako doporučená zásielka adresovaná do vlastných rúk. Na doručenke vrátenej služobnému úradu je uvedený adresát písomnosti A. G., ktorá prevzatie písomnosti potvrdila svojím podpisom dňa 27. decembra 2005, odtlačok úradnej pečiatky dodacej pošty a podpis zamestnanca pošty. Námietku žalobkyne, že predmetné rozhodnutie prevzal jej manžel a ona sama bola v tom čase v zamestnaní, považuje za bezpredmetnú, pretože na doručenke nie je vyznačené prevzatie zásielky G. – manžel, ale G..

Žalovaný v druhom rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť a žiadnemu z účastníkov nepriznať právo na náhradu trov konania. K námietkam žalobkyne uviedol, že žalobkyňa preukázateľne prevzala rozhodnutie žalovaného v prvom rade dňa 21. decembra 2005 (*správne má byť 27. decembra 2005 ako to vyplýva z originálu doručenky založenej v administratívnom spise žalovaného v druhom rade*). Žalovaný v druhom rade skonštatoval, že lehota na podanie odvolania uplynula dňa 11. januára 2006. Odvolanie žalobkyne podané dňa 13. januára 2006 (podanie zo dňa 20. februára 2006) bolo preto podané oneskorene, po márnom uplynutí lehoty na podanie odvolania. Žalovaný v druhom rade postupoval v zmysle ustanovenia § 60 Správneho poriadku. S účinnosťou od 1. januára 2004 už Správny poriadok neobsahuje ustanovenie, ktoré by upravovalo povinnosť odvolacieho správneho orgánu zamietnuť oneskorené odvolanie vydaním písomného rozhodnutia. Odvolací správny orgán zistil, že neexistujú dôvody na uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku, a upovedomil o tom žalobkyňu úradným listom. Uviedol, že prvostupňový správny orgán postupoval v intenciách ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe. Povinnosť služobného úradu I. P. P. ponúknuť žalobkyni voľné štátnozamestnanecké miesto na trvalé preloženie v zmysle ustanovenia § 29 ods. 4 zákona č. 311/2001 Z.z. (*zrejme má správne byť zákona o štátnej službe*) na účely § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe sa vzťahovala na voľné štátnozamestnanecké miesta v systemizácii dotknutého služobného úradu, a nie iných služobných úradov. Keďže žalovaný v prvom rade nemal v tom čase voľné štátnozamestnanecké miesto, nemohol žalobkyni reálne ponúknuť žiadne iné štátnozamestnanecké miesto. Voľné štátnozamestnanecké miesta na základe vtedy účinného zákona o štátnej službe oznamoval Úrad pre štátnu službu. K námietke žalobkyne o zamestnaní novej zamestnankyne vo verejnej službe uviedol, že uvedené miesto nebolo štátnozamestnaneckým miestom, ale miestom zaradeným vo verejnej službe na základe zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone prác vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov. Navyše, zákon o štátnej službe neobsahuje žiadne ustanovenie ukladajúce služobnému úradu pri znížení štátnozamestnaneckých miest povinnosť ponúknuť zamestnancovi miesto vo verejnej službe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu (§ 212 Občianskeho súdneho poriadku) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože odvolanie smerovalo proti uzneseniu (§ 214 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, zistil, že žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala na Okresný súd Prešov určovaciu žalobu, v ktorej petite sa domáhala určenia, že

- odvolanie žalobkyne žalovaným v prvom rade na základe rozhodnutie sp. zn. OČ: 14/2005 zo dňa 21. decembra 2005 z funkcie 2.11 – práca, inšpekcia práce, sociálne veci a rodina je neplatné,
- rozhodnutie žalovaného v druhom rade označené ako oneskorene podané odvolanie – oznámenie sp. zn. GIP/2006/017 zo dňa 20. februára 2006 je neplatné.

Takisto sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaných v prvom a druhom rade zaplatiť jej náhradu ušlej mzdy vo výške 15 260 Sk mesačne od 1. januára 2005 do 31. marca 2006 spolu vo výške 45 780 Sk so 7%-ným ročným úrokom z omeškania od 1.4.2006 do zaplataenia, ako aj trovy konania a trovy právneho zastúpenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Okresný súd Prešov uznesením č.k. 12 C 56/2006-36 zo dňa 28. augusta 2006 vylúčil žalobu o zaplataenie funkčného platu za obdobie od 1.1.2005 do 31.3.2006 s príslušenstvom na samostatné konanie a žalobu o určenie, že odvolanie žalobkyne žalovaným v prvom rade na základe rozhodnutia sp. zn. OČ. 14/2005 zo dňa 21. decembra 2005 z funkcie 2.11 – práca, inšpekcia práce, sociálne veci a rodina, je neplatné, a o určenie, že rozhodnutie žalovaného v druhom rade označené ako oneskorene podané odvolanie – oznámenie sp. zn. GIP/2006/017 zo dňa 20. februára 2006, je neplatné, postúpil Krajskému súdu v Prešove ako súdu vecne a miestne príslušnému.

Krajský súd v Prešove napadnutým uznesením následne zastavil konanie pre nedostatok podmienky konania - vady žaloby (§ 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Podľa názoru krajského súdu v správnom súdnictve o petite súd, ktorý uviedol právny zástupca žalobkyne, nemôže konať a ani vydať navrhované rozhodnutie. Medzi konaním o určenie neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku pred okresným súdom a konaním o žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu pred krajským súdom v zmysle ustanovenia § 144 zákona o štátnej službe v spojení s § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku je rozdiel. V konaní o preskúmanie právoplatného rozhodnutia správneho orgánu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku môže súd konať a rozhodnúť iba spôsobom ustanoveným v § 250j ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, t.j. buď žalobu zamietnuť alebo zrušiť napadnuté rozhodnutie správneho orgánu. Žalobkyňa sa však svojím návrhom domáhala určenia neplatnosti jej odvolania žalovaným v prvom rade a neplatnosti listu žalovaného v druhom rade, ktorý sa zaoberal oneskorene podaným odvolaním žalobkyne, preto musel súd prvého stupňa vychádzať zo žaloby a jej obsahu, čo viedlo k zastaveniu konania. Keďže žalobkyňa bola v konaní zastúpená advokátom, súd prvého stupňa nebol povinný nad rámec svojej poučovacej povinnosti usmerňovať ju, akým spôsobom má v konaní uplatňovať svoj nárok.

Predmetná vec nepochybne patrí do správneho súdnictva (piata časť Občianskeho súdneho poriadku), ako to vyplýva z ustanovenia § 144 zákona o štátnej službe, podľa

ktorého právoplatné rozhodnutia vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru podľa tohto zákona sú preskúmateľné súdom podľa ustanovení § 244 až § 250k Občianskeho súdneho poriadku (ods. 1). Žaloba o preskúmanie právoplatného rozhodnutia vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sa musí podať do dvoch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia odvolacieho orgánu (ods. 2). V prípade žalobkyne ide o rozhodnutie správneho orgánu vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním), preto je v predmetnej právnej veci daná právomoc súdov v správnom súdnictve na preskúmanie rozhodnutia vydaného správnym orgánom. Na základe uvedených skutočností vo veci Okresný súd Prešov dôvodne postúpil vec v časti o určenie, že odvolanie žalobkyne žalovaným v prvom rade na základe rozhodnutia sp. zn. OČ 14/2005 zo dňa 21. decembra 2005 z funkcie 2.11 – práca, inšpekcia práce, sociálne veci a rodina, je neplatné, a o určenie, že rozhodnutie žalovaného v druhom rade označené ako oneskorene podané odvolanie – oznámenie sp. zn. GIP/2006/017 zo dňa 20. februára 2006, je neplatné, Krajskému súdu v Prešove ako súdu vecne a miestne príslušnému.

Žaloba v správnom súdnictve musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho, a aký konečný návrh robí (§ 249 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 88/97 zo dňa 26. novembra 1997, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 114/99 zo dňa 21. apríla 2000)) za osobitnú náležitosť žaloby je potrebné v zmysle ustanovenia § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku považovať aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Absencia tvrdenia žalobcu, že vydaním napadnutého rozhodnutia bol porušený konkrétny zákon, je vadou žaloby, ktorá bráni jej vecnému vybaveniu.

Súd v správnom súdnictve môže v súlade s dispozičnou zásadou preskúmať napadnuté rozhodnutia správneho orgánu, t.j. napadnuté výroky rozhodnutí len v medziach žaloby (ktorá musí obsahovať všetky zákonné náležitosti). Keďže žalobca v žalobe neuviedol osobitné náležitosti podľa § 249 ods. 2 v spojení s § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, súd, súc viazaný dispozičnou zásadou, nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, čo by odporovalo spomínanej dispozičnej zásade a takisto zásade koncentrácie (§ 250h ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), v súvislosti s ktorými je toto konanie koncipované. Vznikol tak neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ktorý bráni meritórnemu preskúmaniu žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s námietkou žalobkyne, že súd prvého stupňa jej žalobu neposúdil podľa ustanovenia § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak krajský súd

v predmetnej právnej veci urobil a jej žalobu vyhodnotil s ohľadom na jej obsah. Nemožno však opomenúť, že petit, t.j. konečný návrh žalobkyne, ako má súd o jej žalobe rozhodnúť (čoho sa domáha) je základnou, podstatnou a nepostrádateľnou náležitosťou žaloby, ktorá musí byť skoncipovaná v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, tak aby o nej mohol súd v správnom súdnom rozhodnutí. V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku musí žaloba okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať konečný návrh výroku o zrušení napadnutého správneho rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému správneho orgánu prípadne o zmene rozhodnutia správneho orgánu (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 4/2003, publikované v časopise Zo súdnej praxe, ročník 2004, číslo 6, str. 190). Návrh petitu, výroku, v žalobe nebol koncipovaný tak, aby o ňom mohol súd v správnom súdnom rozhodnutí konať a rozhodnúť.

Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo dostatočne, riadne a zrozumiteľne odôvodnené a spĺňa všetky zákonné požiadavky. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 127/07-21 zo 6.6.2007, č.k. II. ÚS 251/04-34 z 19.4.2007, podľa ktorých právo sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, súčasne však ústavný súd konštatuje, že toto právo neznamená, že na každý argument sťažovateľky je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s týmto názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky v plnej miere stotožnil.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ako aj z citovaných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nestotožnil s námietkou žalobkyne o tom, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo dôvody, ktorým sa nedá porozumieť, čo jej malo objektívne brániť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu obsahovalo konkrétne dôvody, ktoré krajský súd viedli k rozhodnutiu, obsahovalo citáciu príslušných, na vec sa vzťahujúcich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnom rozhodnutí (§ 246c, § 103, § 104, § 249, § 250j, § 5), zákona o štátnej službe (§ 144), obsahovalo porovnanie odlišností medzi konaním o určenie neplatnosti právneho úkonu a súdnym konaním v rámci správneho súdneho rozhodnutia a následným vyhodnotením týchto odlišností. Navyše, žalobkyňa bola v konaní zastúpená advokátom, a preto nebol súd prvého stupňa povinný nad rámec jeho poučovacej povinnosti usmerňovať ju, akým spôsobom má v konaní uplatňovať svoj nárok (§ 246c ods. 1 v spojení s § 5 ods., 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Na základe horeuvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že Krajský súd v Prešove postupoval správne, keď podľa ustanovenia § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku konanie zastavil, pretože išlo o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nebolo možné odstrániť. Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší

súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 2 S 18/2006-53 zo dňa 17. apríla 2007 ako vecne správne potvrdil (§ 219 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnej žalobkyni ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto druhu konania ich náhrada neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 22. mája 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová